

DE «1605»

Amb tant silenci el silenci s'esvaeix
en polseguera d'escriassats cristalls i runa
de sorolls. Pampallugues d'inútil
palpebra, fosc moviment del repòs
quan el sostre encara pesa molt més.
¿No hi ha cap hivern pel fred de la ment?
¿No hi ha cap més cop d'enfosquida pluja
per aquests nervis? Un bleix d'agulles
amb l'esma de la grava nocturna
o blanc rosec de neuràlgies o mormol
d'al·lucinats metalls, com incessant trencadissa
de tenebres, o instruments colgats.
La ment no s'acorda amb les estacions del roser,
del núvol o de la carn. I així, el vol encès
de l'oreneta no arrasa aquest cel
glaçat dels pensaments i una verdor
foscosa mulla, des de molt endins meu,
el tacte sec de la llosa. Quietud als membres,
quietud com l'hora agra dels malalts,
nafrades cendres de bellugor,
l'ingràvid cansament del repòs.

Candenciosa existència d'inexistència tensa
al fons de la fondària de la ment,
i també el descabdellar-se sense fi
d'una veu que és esfumació febroso
de la meua veu i que no diu res,
o queestic estès en la foscor de cara al sostre,
que no diu res, un barboll llunyà
de mots, d'aiguoses esclaves de molts mots,
o queestic estès en la foscor de cara al sostre,
que no diu res, com el discurs nocturn de la pols

i de la fusta, de l'herba i dels bassals,
o que estic estès en la foscor de cara al sostre,
que no diu res, acords d'una gorja encetada
per tot el refrec del curt crepuscle,
o que estic estès en la foscor de cara al sostre,
una veu que no diu res
o que estic estès en aquest llit,
o que no em moc,
o que estic sol...

¿Umbracle de la neu o foc blanc d'ametller?
¿Només una estació per a cada ment?
No hi ha silenci ni amb tot el silenci.
Passos d'insomnes inconeguts al llarg d'aeròdroms
grisos i cruel creixença de mucoses
i mullats borinots
i un vent desconsolat ondant desaparicions
i dues petges excitadíssimes
per sempre fixes sobre l'aspriva
sorra de l'albada,
tot un so enllà del so com la fressa
d'un llibre llegit per uns ulls cecs.

¿Dessota les palpebres és idèntica
l'obscuritat? I aquesta veu
que no diu res o que no em moc o que estic sol,
sempre aquesta veu com el soliloqui
vitri de la demència o la contemplació
del meu cos llunyà, un llenguatge fred
de miralls balmats, aquesta veu
amb dèbil claredat estentissa
després de la llum d'estiu del dolor,
aquesta veu que no diu res
o que potser m'hauria d'arraulir, plorant,

en un racó d'aquesta cambra,
o que cada gest sembla remot,
o que m'escolto parlant amb mi mateix
quan no em vull dir res, un diàleg
d'aigua amb l'ombra del meu cos, d'aigua
ensopida amb la transparència del meu pit,
sempre aquestes paraules, sempre aquesta veu
que no diu res
o queestic estès en la foscor de cara al sostre,
un llenguatge fred de miralls balmats,
sempre aquesta veu
com les pàl·lides tecles d'un piano abandonat.

¿Dues obscuritats? ¿Ritmes i regnes diferents
si obro o tanco els ulls? ¿Abisme o ras emmurament
quan la fosca colga la fosca?
I la cantarella de les claus i els forrellats
encara assossega, cada capvespre,
quan el cel aspra els nervis i els nervis inflamen
l'ànima inservible, el morat
lament dels porticons, grinyol sec d'anys
adolorits, i la fèlida inquietud del fum
i de la boira bruta. ¿Enlluernarà
sempre un gris sol d'aigua el personatge únic
de la pluja?

S'allunya la postura dels braços de les cames,
això, cada membre desposseït del seu gest,
i la desesma de la meva ment en blanc
només és ressonància
de la fonda quimera del silenci
i d'aquesta veu que no diu res,
companyia d'un mirall, o que parlo
amb ningú sense dir res, solament

companyia d'un mirall, flama freda d'una espelma
després de la crua calç de la sofrença,
després del llamp fulmini del record,
aquesta veu que no diu res
o queestic com sempre he estat, companyia
d'un mirall, com en companyia d'un mirall
perquè jo sóc la meva única companyia
aquesta veu que no diu res
o que m'acompanyo a mi mateix
o queestic sol...